

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΑΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Δ'

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΑΙ ΣΥΝΟΔΟΙ

ΟΤΙ ή Ιερά Σύνοδος είναι και πρέπει να ήναι ή άνωτάτη εκκλησιαστική αρχή και το άνωτατον εκκλησιαστικόν Δικαστήριον της Έκκλησίας της Ελλάδος τούτο νομίζομεν ότι οδείς έχει λόγους να άμφισβητήη. Ότι δέ πάλιν πρέπει να συγκροτηται ως τανδν συγκροτείται με Πρόεδρον τόν έκασοτε Μητροπολίτην Αθηνών και Συνέδρους εκ περιτροπής τούς αρχιεπισκόπους και επισκόπους του Κράτους και τούτο φρονοόμεν ότι οδείς λόγος μέχρι τούδε απέκρουσεν οδδδ δυνατόν να άποκρούτη. Έκείνο κυρίως εις τό όποίον δέον τό μάλιστα να επιστήσασαι τήν προσοχήν αυτών οι άρμόδιοι και οι της Έκκλησίας και Κοινωνίας τήν άνάπλασιν και αναμόρφωσιν επιζητούντες, ει ναι εν μέγα άστοπον όπερ ως προς τούς Συνέδρους σχεδόν συχνάκις συμβαίνει. Παλλάκις διά λόγους πολιτικούς ή διά λόγους άλλους, σχεδόν συνήθως ξένους του πνεύματος του χριστιανισμού, τινές μόν των Συνόδων κρατούνται δύο και τρία ζτη εν τή Συνόδω. στερουμένης της έπαρχίας αυτών του ποιμένου της άκαίρως και άσκόπως άν μη και ή κληματικώς — διά τινος δέ πάλιν των Συνόδων λαμβάνεται τήναντιον μεροληπτική και προσωποληπτική πρόνοια πώς τό ταχύτερον να σταλώσιν εις τάς έπαρχίας των διά να μη ήναι έμπόδιον εν τή Συνόδω επιδιωκομένων σκοπών. Τούτο φρονοόμεν ότι είναι τό μεγαλύτερον των άτόπων των εν τή Ιερά Συνόδω τυμβαίνόντων και ή κατάργησις αυτου, όρζομένου διά πάντας τούς Συνέδρους του αυτού χρονικού διαστήματος διαμονής εν τή Συνόδω, μαγάλως ήθελεν άνακουφίτη τάς όπωσδήποτε οδχι σπανίως ταρασσομένας χριστιανικάς συνειδήσεις.

Δεύτερον άστοπον φρονοόμεν είναι τό ότι ή Ιερά Σύνοδος περισσότερον του δέοντος είναι όποτεταγμένη και σχεδόν ειπείν όποδεδουλωμένη εις τήν Πολιτείαν. Ημείς, άπ' αρχής κηρυχθέντες όπερ της χειραφετήσεως της Έκκλησίας από της Πολιτείας και τούτο παλλάκις όποστηρίζαντες και τό θεϊον του

Σωτήρος λόγιον πάντοτε άντιτάξαντες: "Τα του Καίσαρος Καίσαρι και τά του Θεου τώ Θεω", άριστον νομίζομεν θα ήτο άν ή Ιερά Σύνοδος ειχεν όλιγοτέραν ανάγκην του κύρους της Πολιτείας διά τάς εκκλησιαστικάς αποφάσεις της. Η Έκκλησία εις τήν Έκκλησίαν και ή Πολιτεία εις τήν Πολιτείαν. Οδχι βαβαίως να δημοσργηθή Κράτος εν Κράτει, αλλά να επιζητηθή σπουδαία άποκέντρωσις.

Έν έτι θα προσθέσωμεν ως προς τήν Ιεράν Σύνοδον, τά δέ λοιπά έπαφίνομεν εις τήν μελέτην και τήν κρίσιν εκείνων οφτινες καλλίτερον ήμών γνωρίζουσι και έμελέτησαν τά Συνοδικά πράγματα φρονοόμεν ότι δέν θα ήτο έσως έσκοπον, άν τό λάθος της άποχωρήσεως της Έλληνικής Έκκλησίας από του Οικουμενικού Πατριαρχείου, λάθος πολ- λας κακάς συνεπαίτας σχόν, έπειράτο όπως δήποτε ή Ιερά Σύνοδος να διορθώση διά τινος στενωτέρας συσχέτισεώς της μετά των Πατριαρχείων και ζτη μόν εγένετο δέν δυνατόν πλέον να μεταβληθή, πλην ύπάρχουσι μέσα πολλά ώστε όπωςδήποτε του λαθους ή μεγάλη επιρροή να έλαττωθή στενωτέρα άλλως τε συσχέτισις της Έκκλησίας της Ελλάδος μετά του Οικουμενικού Πατριαρχείου φρονοόμεν ότι δέν θα ήτο άσκοπος διά πολλούς και ποικίλους λόγους.

Άλλ' άκμή πλην της μετά του οικουμενικού Πατριαρχείου συσχέτισεώς της ή Ιερά Σύνοδος καλόν θα ήτο άν εκκλιέρη περισότερον και τάς μετά των άλλων Πατριαρχείων και έμοδύων άδοτακεφάλων Έκκλησιών σχέσεις τούτο και τήν επίλυσιν πολλών ζητημάτων ήθελε διευκολύνη και τήν τήρησιν του χριστιανικού πνεύματος της ειρήνης και του ορθοδόξου ρυθμού ήθελε καταστήτη άσφαλαστέραν και όμολωτέραν, ώστε να μη ύπάρχουσι διαφοραί όπωςδήποτε σκανδαλώδεις μεταξύ έμοδύων εκκλησιών. Ηδύνατο δέ να επιτευχθή τούτο πάντο εδκόλως διά Τοπικών Συνόδων συνεργουμένων έκάστοτε κατά τόπους, ως και εν τή αρχαιότητι ελί-

νετο, συγκροτουμένων πλην των οικουμενικών και τοπικών άκμή Συνόδων. και ως και σήμεραν άκμή γίνεται εν τή Δύσει παρά τοις καθολικύς και διαμαρτυρομένοις, συνεργουμένων συχνάκις έκασταχυό εκκλησιαστικών Συνεδρίων. εν οίς πλείεστα θεολογικά και εκκλησιαστικά ζητήματα συζητούνται και άνελίσσονται.

Πλην εκτός των γενικών και διεθνών οδτως ειπείν τούτων Συνεδρίων ήδύνατο συχνότερον άκμή να συνέρχονται εις Τοπικών καθαρώς και έθνικών Συνεδρίων άπαντες οι αρχιεπίσκοποι και επισκοποι του κράτους περι της έθνικής Έκκλησίας ειδικώτερον μεριμνώντες και προς χριστιανικήν της χώρας αναμόρφωσιν και διαπαιδαγώγησιν μέτρα λαμβάνοντες και τά τυχόν αναφυόμενα εν τή έθνική Έκκλησία ζητήματα επιλύοντες. Οδτω φρονοόμεν ότι και ό μεταξύ των επισκόπων σύνδεσμος στενωτέρος θα ελίνετο και πολλά εις φώς θα ήρχοντο και μεγάλη άγοθή ύπερ της Έκκλησίας και της Κοινωνίας θα προέκυπτον' οδτω και ό σύνδεσμος της αγάπης μεταξύ των διαφόρων έμοδύων εκκλησιών και των έμοδύων κληρικών βαβαίότερος θα καθίστατο.

Είς τό προσεχές

Ε'.

Άρχιεπισκόποι και Έπισκόποι.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΤΑ ΜΑΝΤΕΙΑ, ΟΙ ΜΑΝΤΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Η άποστολική περικοπή της παρελθούσης Κυριακής παρέχει ήμίν τήν άφορμήν σπουδαίου φιλοσοφικού μελετήματος.

Ένθ' ό άπόστολος Παύλος κατά μίαν των άποστολικών αυτου περιουσιών ειχεν έλθη μετά των ον αυτώ και εις Φιλίππους της Μακεδονίας, δούλη τις έχουσα, κατά τήν Γραφήν, «Πνεύμα Πύθωνος» ήκολούθει καθ' έκάστην αυτους κρίζουσα ζπισθεν αυτών και λέγουσα. "Οδτοι οι άνθρωποι δουλοι του Θεου του ύψίστου ειζίν!",

Η δούλη αυτη καιτοι άγνοουσα τον Παύ-